

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de minister van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Assen, van 20 juli 2010 in zaak nr. 09/29870 in het geding tussen:

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 maart 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 24 juli 2009 (hierna: het besluit) heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Het besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 juli 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit vernietigd en bepaald dat de minister van Justitie een nieuw besluit op de aanvraag (lees: het gemaakte bezwaar) neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister van Justitie bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 augustus 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 juni 2011, waar de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister), vertegenwoordigd door mr. R.A. Visser, werkzaam bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, en de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. F.D.W. Siccama, advocaat te Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In de overwegingen wordt onder de minister tevens verstaan diens rechtsvoorgangers.

2.2. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien een vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd (hierna: het mvv-vereiste).

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet over een geldige mvv beschikt. Ingevolge het vierde lid kan de minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (hierna: de hardheidsclausule).

Uit de wetsgeschiedenis (Kamerstukken II 1999/00, 26 732, nr. 7, p. 108-109) moet worden afgeleid dat de in artikel 3.71, vierde lid, van het

Vb 2000 neergelegde bevoegdheid bedoeld is als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal kunnen worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien.

Volgens paragraaf B1/1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), voor zover thans van belang, dient een vreemdeling, indien in het land van herkomst of bestendig verblijf geen Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging aanwezig is, een mvv aan te vragen bij de Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het dichtstbijzijnde land waar wel een vertegenwoordiging is gevestigd.

Volgens paragraaf B1/4.1.1, voor zover thans van belang, wordt van het mvv-vereiste vrijgesteld de vreemdeling van wie de terugkeer in verband met een medische noodsituatie zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Volgens paragraaf B8/4.4, zoals deze luidde ten tijde van belang en voor zover thans van belang, worden omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst betreffen niet betrokken bij het beoordelen van aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'medische behandeling' of 'vanwege medische noodsituatie'.

2.2.1. Niet in geschil is dat de vreemdeling de Sierra Leone nationaliteit heeft en dat Senegal niet zijn land van herkomst is, maar het dichtstbijzijnde land als bedoeld in paragraaf B1/1 van de Vc 2000.

2.2.2. In verband met de medische situatie van de vreemdeling heeft het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) op 19 januari 2009 aan de minister een advies uitgebracht. Daarin is te lezen dat, voor zover thans van belang, de vreemdeling psychische klachten heeft waarvoor hij wordt behandeld met medicijnen en psychotherapie, en dat, gezien de ernst van de klachten, bij het uitblijven van deze behandeling mogelijk een medische noodsituatie op korte termijn ontstaat. In een aanvullend advies van 26 februari 2009 heeft het BMA te kennen gegeven dat, voor zover thans van belang, voor de klachten van de vreemdeling in Senegal behandeling beschikbaar en medicatie verkrijgbaar is.

2.2.3. Aan de afwijzing van de aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'medische behandeling' te verlenen, heeft de minister ten grondslag gelegd dat de vreemdeling niet over een geldige mvv beschikt. In het besluit heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat, voor zover thans van belang, er geen grond is om aan te nemen dat handhaving van het mvv-vereiste zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Daarbij heeft de minister in aanmerking genomen dat uit voormelde BMA-adviezen weliswaar volgt dat het uitblijven van medische behandeling bij de vreemdeling kan leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn, maar dat voor zijn klachten in Senegal - waar de vreemdeling bij gebreke van een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in Sierra Leone een mvv moet aanvragen -

behandeling mogelijk en medicatie verkrijgbaar is. Omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in dat land betreffen, dienen niet bij de beoordeling van een aanvraag als hier aan de orde te worden betrokken, aldus de minister in het besluit.

2.2.4. In zijn grieven klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het besluit onzorgvuldig tot stand is gekomen en dat hij zijn standpunt, dat vasthouden aan het mvv-vereiste in dit geval niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard, ondeugdelijk heeft gemotiveerd.

De rechtbank heeft in dit verband overwogen dat, samengevat weergegeven, de omstandigheden dat de vreemdeling de officiële taal van Senegal niet beheerst, daar niemand kent en ook overigens met dat land geen banden heeft, mede in aanmerking genomen de aard van zijn medische klachten, voor hem een belemmering vormen om toegang te krijgen tot de noodzakelijke medische zorg in Senegal en dat, nu de vreemdeling niet de Senegalese nationaliteit heeft, niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij in Senegal gedurende de behandeling van zijn mvv-aanvraag enige aanspraak op medische zorg heeft. Voorts heeft de rechtbank overwogen dat het beleid inzake de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg niet zonder meer van toepassing kan worden geacht op een derde land.

Volgens de minister heeft de rechtbank aldus niet onderkend dat, nu de vreemdeling in Senegal een mvv dient aan te vragen, moet worden beoordeeld of in dat land de noodzakelijke behandelmogelijkheden aanwezig zijn. Voorts voert de minister aan dat uitgangspunt van het in paragraaf B8/4.4. van de Vc 2000 neergelegde beleid is dat de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg nimmer wordt betrokken bij de beoordeling van aanvragen om verlening van een verblijfsvergunning regulier en dat dit beleid, anders dan de rechtbank heeft overwogen, dan ook een algemene strekking heeft. Voorts heeft de rechtbank niet onderkend dat het aan de vreemdeling is om zijn stellingen aannemelijk te maken, aldus de minister.

2.2.5. Gelet op het in paragraaf B1/1 van de Vc 2000 neergelegde uitgangspunt dat, bij afwezigheid van een Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het land van herkomst of bestendig verblijf, de mvv dient te worden aangevraagd in het dichtstbijzijnde land waar wel een zodanige vertegenwoordiging is gevestigd - in dit geval Senegal - heeft de minister terecht onderzocht of, voor zover thans van belang, in dat land de voor de vreemdeling noodzakelijke medische behandelmogelijkheden aanwezig zijn ter voorkoming van een eventuele medische noodsituatie gedurende de procedure van zijn mvv-aanvraag.

Zoals volgt uit de uitspraak van 18 december 2007 in zaak nr. 200703445/1 (www.raadvanstate.nl) is het aan de vreemdeling om aannemelijk te maken dat hij niet tot Senegal zal worden toegelaten om aldaar een mvv aan te vragen. Anders dan de vreemdeling heeft betoogd, ligt het dan ook niet op de weg van de minister om op dit punt onderzoek te doen. Bovendien heeft de minister ter zitting bij de Afdeling onbestreden toegelicht dat Sierra Leoners op vertoon van hun paspoort toegang hebben tot Senegal en aldaar gedurende negentig dagen mogen verblijven.

Daarnaast heeft de vreemdeling geen feiten of omstandigheden

aangevoerd die nopen tot de conclusie dat de minister bij zijn besluitvorming ten onrechte is uitgegaan van de veronderstelling dat de medische zorg in Senegal in beginsel ook voor niet-Senegalezen beschikbaar is.

Voorts acht de Afdeling de overeenkomstige toepassing van het in paragraaf B8/4.4. van de Vc 2000 neergelegde beleid inzake de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg, hoewel dat naar de letter ziet op het land van herkomst, in situaties als hier aan de orde, waarin een vreemdeling in een derde land, niet zijnde het land van herkomst, een mvv dient aan te vragen, niet onredelijk. Het betoog van de vreemdeling dat hij de officiële taal van Senegal niet machtig is, daar niemand kent en ook overigens met dat land geen banden heeft, heeft de minister, wat daarvan ook zij, niet ten onrechte opgevat als omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in Senegal betreffen, zodat deze niet bij de beoordeling kunnen worden betrokken.

De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de minister het besluit onzorgvuldig heeft voorbereid en dat hij zich ondeugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat het vasthouden aan het mvv-vereiste in dit geval niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard.

De grieven slagen.

2.3. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit worden getoetst in het licht van de daartegen door de vreemdeling in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervóór is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. Het betoog van de vreemdeling dat de autoriteiten van het land van herkomst hem niet in het bezit zullen stellen van een paspoort, zodat hij niet in staat zal zijn naar Senegal te reizen, kan niet slagen, reeds omdat het niet is gestaafd.

2.5. De stelling van de vreemdeling dat zijn medische klachten er de oorzaak van zijn dat hij de door de minister gevraagde bescheiden ter staving van het gestelde familie- en gezinsleven met een partner en kind in Nederland niet heeft overgelegd, heeft hij niet aannemelijk gemaakt. Het betoog van de vreemdeling dat hem om die reden het niet overleggen van deze bescheiden niet kan worden toegerekend, treft, nog daargelaten of hij het verzamelen en overleggen van deze bescheiden niet aan iemand anders had kunnen overlaten, reeds hierom geen doel. De minister heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat, nu de vreemdeling zijn familie- en gezinsleven in Nederland niet heeft gestaafd, het stellen van het mvv-vereiste geen schending van het in artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden neergelegde recht op respect voor het familie- en gezinsleven betekent.

2.6. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden heeft de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel

onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans diensgevolge buiten het geschil.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 20 juli 2010 in zaak nr. 09/29870;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.W. Prins, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

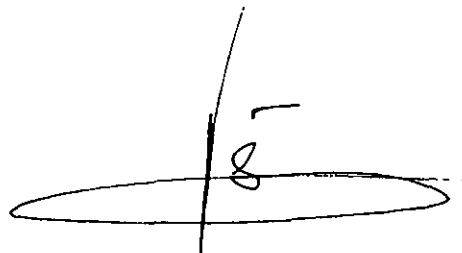
w.g. Prins
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 augustus 2011

363-660.

Verzonden: 31 augustus 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Assen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaksnummer: A WB 09/29870 BEPTDN S6

Uitspraak van de rechtbank van 20 juli 2010

inzake:

geboren op
van Sierra Leone nationaliteit,
IND-dossiernummer: 0110.12.2040,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. M.I. Vennik, advocaat te Amsterdam,

Rechtspraak	Zaaknr.		
Indicatie			
Indicatie			
IND ontvangst datum:	21 JUL 2010		
Registratie in INDIS	naam mow:	21-07	jaar:
Invoer controle	naam mow:		jaar:

tegen:

de minister van Justitie,
voorheen de staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. M.L. Gaal-de Groot, ambtenaar bij de IND.

Procesverloop

Op 9 mei 2008 heeft eiser een aanvraag gedaan tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) onder de beperking het ondergaan van medische behandeling. Bij besluit van 9 maart 2009 heeft verweerder deze aanvraag niet ingewilligd. Eiser heeft daartegen op 9 maart 2009 een bezwaarschrift ingediend. Bij besluit van 24 juli 2009 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Bij beroepsschrift van 18 augustus 2009 heeft eiser beroep ingesteld bij de rechtbank tegen dit besluit. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser gezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Van de zijde van verweerder is geen verweerschrift ontvangen.

Openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 8 juni 2010. Eiser is daarbij verschenen, bijgestaan door mr. S. Petkovic, kantoorgenoot van zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Motivering

In geschil is de vraag of verweerder zich op juiste gronden op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 14, eerste lid, Vw 2000.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat eiser niet in het bezit is van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). Naar de mening van verweerder komt eiser niet in aanmerking voor vrijstelling van het mvv-vereiste.

Eiser heeft het standpunt van verweerder gemotiveerd bestreden.

Artikel 16, eerste lid en onder a, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 kan worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

In artikel 17 van de Vw 2000 en artikel 3.71, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) zijn de categorieën vreemdeling opgesomd aan wie het mvv-vereiste niet wordt tegengeworpen. Op grond van het vierde lid van artikel 3.71 van het Vb 2000 kan verweerder afzien van afwijzing van de aanvraag wegens het niet beschikken over een geldige mvv, voor zover toepassing daarvan naar het oordeel van verweerder zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard; de zogenaamde hardheidsclausule. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (Kamerstukken TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 108/109) moet worden afgeleid dat de in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 neergelegde bevoegdheid als discretionair van aard en beperkt van omvang is bedoeld. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal kunnen worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door de wet- en regelgever niet zijn voorzien.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen vrijgesteld van het mvv-vereiste.

In B1/4.1.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is het beleid inzake de vrijstelling van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 uitgewerkt. Voor deze vrijstelling dient beoordeeld te worden of de vreemdeling in staat is om te reizen naar zijn land van herkomst of bestendig verblijf en in staat kan worden geacht daar de behandeling af te wachten van een door hem in te dienen mvv-aanvraag. Omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst of bestendig verblijf betreffen, worden niet betrokken bij de beoordeling. Volgens deze paragraaf, voor zover thans van belang, is in ieder geval geen sprake van een zeer uitzonderlijk geval dat tot toepassing van de hardheidsclausule aanleiding geeft, indien de desbetreffende vreemdeling stelt dat noodzakelijke medische behandeling aan terugkeer - teneinde een mvv te verkrijgen - naar het land van herkomst in de weg staat, maar niet heeft aangetoond dat sprake is van een medische noodsituatie. Volgens paragraaf B8/3.2 van de Vc 2000 kan de hardheidsclausule worden toegepast indien de terugkeer van de vreemdeling in verband met de medische noodsituatie zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Volgens paragraaf B8/4.4 van de Vc 2000 ten slotte, worden omstandigheden die de

feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het herkomstland betreffen niet betrokken bij het beoordelen van aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'medische behandeling' of 'vanwege medische noodsituatie'.

Onder medische noodsituatie wordt ingevolge paragraaf B8/3.1 van de Vc 2000 verstaan: die situatie waarbij betrokkene lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vast staat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade.

Onder "op korte termijn" wordt verstaan binnen een termijn van drie maanden.

Niet in geschil is dat eiser niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het doel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

Het geding spitst zich toe op de vraag of verweerder in de door eiser aangevoerde omstandigheden aanleiding had moeten zien toepassing te geven aan de mvv-vrijstellingsgrond als bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 dan wel aan de hardheidsclausule neergelegd in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000.

Verweerder heeft voor de beoordeling van de aanvraag het Bureau Medische Advisering (verder: BMA) gevraagd een onderzoek in te stellen naar de medische problematiek van eiser. Uit het onderzoek van medisch adviseur D. Matulesky, waarvan de bevindingen zijn neergelegd in de nota van 19 januari 2009 blijkt dat eiser medische klachten heeft. Hij heeft klachten van psychische aard in het kader van een posttraumatische stress stoornis, waarbij er sprake is van een psychotisch toestandsbeeld met hallucinaties en dissociatieve episodes. Bij dit ziektebeeld is de realiteitsbeleving van betrokkene ernstig verstoord en zijn er momenten dat eiser 'van de wereld af is', dissocieert. In februari 2008 is eiser klinisch opgenomen geweest bij GGZ De Mergaard. Daarnaast lijdt eiser aan chronische hoofdpijn. Voor zijn psychische klachten staat eiser onder behandeling bij GGZ De Mergaard, welke behandeling bestaat uit medicatie (antipsychotica) en psychotherapie. Behandeling is naar verwachting van langdurige aard. Voor de hoofdpijklachten is eiser in behandeling geweest bij een neuroloog. Een ernstig neurologisch ziektebeeld is niet vastgesteld. Eiser is behandeld met pijnstillers en is inmiddels uit de poliklinische controle van de neuroloog ontslagen.

De arts komt tot de slotsom dat, gelet op de ernst van de psychiatrische klachten en de voorgeschiedenis van eiser bij het achterwege blijven van behandeling een medische noodsituatie op korte termijn mogelijk is als gevolg van een recidief psychose. Op de vraag of eiser kan reizen heeft de arts geantwoord dat het reizen naar het land van herkomst (Sierra Leone) vanuit medisch oogpunt dient te worden ontraden aangezien behandeling daar onvoldoende beschikbaar is en eiser daardoor in een medische noodsituatie op de korte termijn kan geraken. Onder andere de medicatiebeschikbaarheid is onvoldoende.

Op verzoek van verweerder heeft op 26 februari 2009 aanvullend een nota uitgebracht waarin onder meer de vraag is beantwoord of behandeling voor betrokkene aanwezig is in Senegal. Dat antwoord luidt bevestigend. Voorts stelt de arts dat eiser tijdens de reis (de rechtbank begrijpt: naar Senegal) dient te worden begeleid door een sociaalpsychiatrisch verpleegkundige en dat hij over zijn medicatie dient te beschikken.

De rechtbank overweegt dat het aan de afwijzing ten grondslag gelegde BMA-advies dient te worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de

uitoefening van diens bevoegdheden. Een deskundigenadvies dient op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen. Niet gebleken is dat daarvan in het onderhavige geval geen sprake is, zodat verweerder bij de besluitvorming in beginsel van de juistheid van het advies mocht uitgaan.

Met betrekking tot het bepaalde in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000, overweegt de rechtbank dat, gelet op voornoemde BMA-nota van 26 februari 2009, eiser met inachtneming van zijn gezondheidstoestand in staat moet worden geacht met de gangbare vervoermiddelen te reizen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser geen concrete aanknopingspunten aangevoerd die kunnen leiden tot twijfel aan de juistheid van het BMA-advies van 26 februari 2009.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder terecht geconcludeerd dat eiser niet op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 vrijgesteld dient te worden van het mvv-vereiste.

Met betrekking tot het beroep namens eiser op de hardheidsclausule heeft verweerder zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser kan reizen en dat hij in staat wordt geacht om de behandeling van de mvv-aanvraag in het land van herkomst of in een naburig land af te wachten. Ter zitting is gebleken dat verweerder zich op het standpunt stelt dat eiser naar Senegal - als naburig land van Sierra Leone - zal kunnen reizen en dat hij in dat land de behandeling van zijn mvv-aanvraag kan afwachten. Omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in een naburig land betreffen, worden niet bij de beoordeling betrokken. Ter zitting van de rechtbank heeft de gemachtigde van verweerder daar nog aan toegevoegd dat eiser slechts heeft gesteld dat hij de taal in Senegal niet spreekt en dat hij daar niemand kent en dat hij geen banden heeft met Senegal, en dat hij deze stellingen niet heeft onderbouwd.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder bij de voorbereiding van het besluit niet de vereiste zorgvuldigheid in acht heeft genomen en zijn standpunt dat er geen grond is om aan te nemen dat het vasthouden aan het mvv-vereiste in dit geval leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard onvoldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd. Daartoe overweegt de rechtbank het volgende.

De rechtbank stelt voorop dat tussen partijen niet in geschil is dat eiser de Sierra Leone nationaliteit heeft en dat Senegal eisers land van herkomst, noch van bestendig verblijf is. Voorts is niet in geschil dat eiser niet naar Sierra Leone kan reizen om de behandeling van zijn mvv-aanvraag daar af te wachten en dat bij het uitblijven van behandeling - gelet op de ernst van de psychiatrische klachten en de voorgeschiedenis van eiser - een noodsituatie op de korte termijn dreigt als gevolg van een recidief psychose.

Anders dan verweerder meent, is de rechtbank van oordeel dat het niet aan eiser is om zijn stelling dat hij geen banden heeft met Senegal, dat hij de taal niet spreekt en dat hij daar niemand kent, te onderbouwen. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat uit de stukken niet blijkt van enig aanknopingspunt om aan te nemen dat eiser ooit in Senegal heeft verbleven, en dat de keuze van verweerder voor Senegal louter is gelegen in de omstandigheid dat het een naburig land van Sierra Leone betreft waar een Nederlandse diplomatieke post is gevestigd. De rechtbank houdt het er dan ook voor dat eiser het Frans, de officiële taal van Senegal (welke taal volgens het meest recente ambtsbericht van Buitenlandse Zaken inzake Sierra Leone aldaar niet gesproken wordt), niet machtig is en dat

eiser niemand kent in Senegal en ook overigens met dat land geen banden heeft. Deze omstandigheden - mede gelet op de aard van de bij eiser vastgestelde medische klachten - vormen naar het oordeel van de rechtbank een belemmering voor eiser om toegang te krijgen tot de voor hem noodzakelijke zorg.

In het bestreden besluit is niet ingegaan op de medische behandelmogelijkheden in Senegal voor iemand met een andere dan de Senegalese nationaliteit. In aanmerking genomen dat eiser niet de Senegalese nationaliteit heeft, kan niet zonder meer aangenomen worden dat hij enige aanspraak heeft op medische behandeling gedurende de behandeling van een mvv-aanvraag in Senegal. Dat klemmt te meer nu het stopzetten van medische behandeling een medische noodsituatie zal doen ontstaan.

Verweerders verwijzing naar het beleid op het punt van de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg schiet naar het oordeel van de rechtbank in deze zaak te kort. Het beleid houdt immers in dat het antwoord op de vraag of de vreemdeling feitelijk toegang heeft tot medische zorg in het land van herkomst of bestendig verblijf niet bij de beoordeling wordt betrokken. Over de feitelijke toegang tot medische zorg in een land, niet zijnde het land van herkomst of bestendig verblijf, wordt in het beleid niet gesproken. De rechtbank is van oordeel dat het beleid niet zonder meer van toepassing kan worden geacht op een derde land, niet zijnde het land van herkomst of bestendig verblijf, terwijl - zoals in onderhavige zaak - vast staat dat eiser niet in staat wordt geacht te reizen naar zijn land van herkomst en dat bij het uitblijven van behandeling een medische noodsituatie op korte termijn zal ontstaan.

Hetgeen overigens namens eiser is aangevoerd, behoeft geen bespreking gelet op het feit dat het beroep gegrond zal worden verklaard.

Gelet op het voorgaande dient het bestreden besluit te worden vernietigd wegens strijd met het zorgvuldigheidbeginsel en het motiveringsbeginsel, zoals neergelegd in de artikelen 3:2 respectievelijk 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Het beroep is derhalve gegrond.

Voor een proceskostenveroordeling bestaat aanleiding.

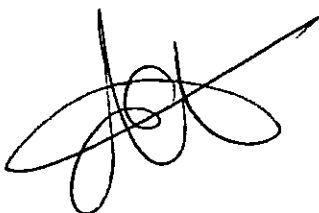
Beslissing

De rechtbank:

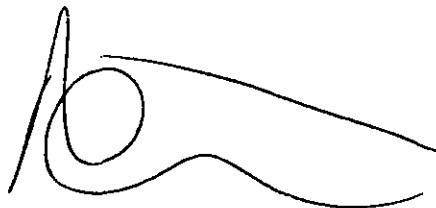
- verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen op de aanvraag met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,00 onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan eiser moet voldoen.

Wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon om het griffierecht ad € 145,- aan eiser te voldoen.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N.A. Vlietstra, rechter, bijgestaan door E.R. Horstman, griffier.

E.R. Horstman

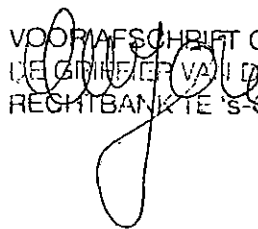
mr. N.A. Vlietstra

In het openbaar uitgesproken op 20 juli 2010.

*Tegen deze uitspraak kunnen partijen **binnen vier weken** na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. In gevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.*

afschrift verzonden op: **20 JUL 2010**

VOORAFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
19 AUG 2010	
ZAAKNR.	201008031
AAN:	
BEGRADELD: DD:	PAR:

Per fax onlv:
17-8-2010/

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Minister van Justitie te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. D.W. Stevens,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Assen
van 20 juli 2010
met kenmerk AWB 09/29870

Inzake:
met IND-kenmerk 0110-12-2040
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mw. mr. M.I. Vennik
advocaat te (1076 CG) Amsterdam, aan het Stadionplein 25

Procesvertegenwoordiging

Postbus 7023, 8007 HA Zwolle

Contactpersoon:
mw. mr. F.W.A. Croonen
Tel. 038-8886851

1 Inleiding

- 1.1 De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen van 20 juli 2010, verzonden op 20 juli 2010, met kenmerk Awb 09/29870 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 24 juli 2009 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op het bezwaar en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.
- 1.2 Waar hier de Minister (van Justitie) wordt genoemd, wordt daaronder in voorkomend geval mede begrepen eerdere bewindspersonen voor Vreemdelingenzaken.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 9 mei 2008 heeft verweerder een aanvraag gedaan tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) onder de beperking 'het ondergaan van medische behandeling'.
- 2.2 Bij besluit van 9 maart 2009 heeft de Minister deze aanvraag niet ingewilligd.
- 2.3 Verweerder heeft op 9 maart 2009 een bezwaarschrift ingediend.
- 2.4 Bij besluit van 24 juli 2009 heeft de Minister het bezwaar ongegrond verklaard.
- 2.5 Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Grieven

- 3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in de rechtsoverweging in de vierde (volledige) alinea op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

“De rechtbank is van oordeel dat verweerder bij de voorbereiding van het besluit niet de vereiste zorgvuldigheid in acht heeft genomen en zijn standpunt dat er geen grond is om aan te nemen dat het vasthouden aan het mvv-vereiste in dit geval leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard onvoldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd. (...)”

- 3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in de laatste rechtsoverweging op pagina 4, doorlopend op pagina 5, van de bestreden uitspraak:

“Anders dan verweerder meent, is de rechtbank van oordeel dat het niet aan eiser is om zijn stelling dat hij geen banden heeft met Senegal, dat hij de taal niet spreekt en dat hij daar niemand kent, te onderbouwen. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat uit de stukken niet blijkt van enig aanknopingspunt om aan te nemen dat eiser ooit in Senegal heeft verbleven, en dat de keuze van verweerder voor Senegal louter is gelegen in de omstandigheid dat het een naburig land van Sierra Leone betreft waar een Nederlandse diplomatieke post is gevestigd. De rechtbank houdt het er dan ook voor dat eiser het Frans, de officiële taal van Senegal (welke taal volgens het meest recente ambtsbericht van Buitenlandse Zaken inzake Sierra Leone aldaar niet gesproken wordt), niet machtig is en dat eiser niemand kent in Senegal en ook overigens met dat land geen banden heeft. Deze omstandigheden - mede gelet op de aard van de bij eiser vastgestelde medische klachten - vormen naar het oordeel van de rechtbank een

belemmering voor eiser om toegang te krijgen tot de voor hem noodzakelijke zorg."

- 3.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in de eerste twee rechtsoverwegingen op pagina 5, van de bestreden uitspraak:

"In het bestreden besluit is niet ingegaan op de medische behandelmogelijkheden in Senegal voor iemand met een andere dan de Senegalese nationaliteit. In aanmerking genomen dat eiser niet de Senegalese nationaliteit heeft, kan niet zonder meer aangenomen worden dat hij enige aanspraak heeft op medische behandeling gedurende de behandeling van een mvv-aanvraag in Senegal. Dat klemmt te meer nu het stopzetten van medische behandeling een medische noodsituatie zal doen ontstaan."

en

"Verweerders verwijzing naar het beleid op het punt van de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg schiet naar het oordeel van de rechtbank in deze zaak te kort. Het beleid houdt immers in dat het antwoord op de vraag of de vreemdeling feitelijk toegang heeft tot medische zorg in het land van herkomst of bestendig verblijf niet bij de beoordeling wordt betrokken. Over de feitelijke toegang tot medische zorg in een land, niet zijnde het land van herkomst of bestendig verblijf, wordt in het beleid niet gesproken. De rechtbank is van oordeel dat het beleid niet zonder meer van toepassing kan worden geacht op een derde land, niet zijnde het land van herkomst of bestendig verblijf, terwijl - zoals in onderhavige zaak - vast staat dat eiser niet in staat wordt geacht te reizen naar zijn land van herkomst en dat bij het uitblijven van behandeling een medische noodsituatie op korte termijn zal ontstaan."

- 3.4 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen in de drie laatste alinea's op eveneens pagina 5. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grieven

- 4.1 Ingevolge artikel 1, aanhef en onder h, van de Vw 2000 wordt onder een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) in deze wet en de daarop rustende bepalingen verstaan: het bij een Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het land van herkomst, het land van bestendig verblijf of, bij gebreke daarvan, het dichtstbijzijnde land waar wel een vertegenwoordiging is gevestigd, dan wel bij het Kabinet van de Gouverneur van de Nederlandse Antillen of het Kabinet van de Gouverneur van Aruba aldaar, door de vreemdeling in persoon aangevraagde en aldaar door die vertegenwoordiging of dat Kabinet na voorafgaande machtiging van Onze Minister van Buitenlandse Zaken afgegeven visum voor een verblijf van langer dan drie maanden.
- 4.2 Blijkens het bepaalde in B1/1 Vc 2000 (voor zover thans van belang) is de achtergrond van het bepaalde in artikel 1, aanhef en onder h, Vw 2000 de volgende. Een vreemdeling die zich naar Nederland wil begeven voor een verblijf van langer dan drie maanden moet in beginsel in het bezit zijn van een geldig document voor grensoverschrijding voorzien van een geldige mvv, welke hij in persoon heeft aangevraagd bij de Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het land van zijn herkomst of het land van zijn bestendig verblijf en welke hem aldaar in persoon is verstrekt door die vertegenwoordiging. Een land van bestendig

verblijf is een land waar de vreemdeling gerechtigd is om langer dan drie maanden te verblijven op grond van enige verblijfstitel. Indien in het land van herkomst of bestendig verblijf geen Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging aanwezig is, dient de mvv in persoon te worden aangevraagd bij de Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het dichtstbijzijnde land waar wel een vertegenwoordiging is gevestigd. Aldaar zal vervolgens de mvv in persoon aan de vreemdeling worden verstrekt.

- 4.3 Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het een vreemdeling betreft, voor wie het, gelet op diens gezondheids-toestand, niet verantwoord is om te reizen.
- 4.4 Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de wet, afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet over een geldige mvv beschikt.
- 4.5 Ingevolge het vierde lid kan de minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (hierna: de hardheidsclausule). Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de hardheidsclausule (TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) blijkt dat de daarin neergelegde bevoegdheid van de minister bedoeld is als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal worden tegengeworpen, zijn bij of krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien. Voorts wordt volgens die passage een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen gehonoreerd.
- 4.6 In paragraaf B1/4.1.1. van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc) is voorts het volgende bepaald:

"Hardheidsclausule

In het vierde lid van artikel 3.71 Vb is voorzien in een zogenoemde hardheids-clausule. Ook indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv en niet behoort tot een van de vrijgestelde categorieën is het mogelijk dat de aanvraag niet wordt afgewezen op het enkele feit dat de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv, indien de toepassing van het mvv-vereiste naar het oordeel van de Minister zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (zie B1/4.1.1).

De vreemdeling die zich erop beroept dat het toepassen van het mvv-vereiste ten aanzien van hem leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard, zal dit beroep op de zogeheten hardheidsclausule reeds bij het indienen van de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier moeten motiveren en zo veel als mogelijk met bewijsstukken onderbouwen. Het aanvraagformulier (zie bijlage 13 VV) vervult hierin een rol in die zin dat het de vreemdeling erop attendeert dat er sprake kan zijn van bijzondere en individuele omstandigheden, op grond waarvan het van de vreemdeling niet kan worden verwacht dat hij een aanvraag tot afgifte van een mvv in het land van herkomst indient. Middels het aanvraagformulier wordt de vreemdeling verzocht het beroep op deze bijzondere en individuele omstandigheden reeds bij het indienen van de aanvraag zoveel mogelijk

middels bewijsstukken en documenten te onderbouwen. De vreemdeling wordt hier ook op gewezen in de schriftelijke afspraakbevestiging naar aanleiding van een telefonische afspraak."

en

"Bijzondere groepen in het kader van de hardheidsclausule

Het is, net als onder de werking van artikel 16 a Vw (oud), de bedoeling dat van de bevoegdheid tot toepassing van de hardheidsclausule over te gaan alleen gebruik wordt gemaakt in zeer bijzondere gevallen. Onder de Vw is het wel mogelijk om categorieën vreemdelingen onder de werking van de hardheidsclausule te brengen.

Vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 3.71 vierde lid, Vb, geldt in ieder geval voor de vreemdeling:

• van wie de terugkeer in verband met een medische noodsituatie zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (zie B8/3.2)
(...)"

- 4.7 In paragraaf B8/3.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc) is voorts het volgende bepaald:

"(...)

Mvv-vereiste

Indien het gelet op de gezondheidstoestand van de vreemdeling niet verantwoord is om te reizen, wordt de aanvraag ingevolge artikel 17, eerste lid, onder c, Vw niet afgewezen wegens het ontbreken van een mvv. In de overige gevallen kan ingevolge artikel 3.71, vierde lid, Vb vrijstelling worden verleend van het mvv-vereiste indien de terugkeer van de vreemdeling in verband met de medische noodsituatie zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard."

- 4.8 In paragraaf B8/4.4 van de Vc 2000, zoals dit luidde ten tijde van belang, is in dat verband het volgende bepaald:

"Omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het herkomstland betreffen, worden niet betrokken bij het beoordelen van aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'medische behandeling' of 'vanwege medische noodsituatie'.

- 4.9 Anders dan de rechtbank veronderstelt, beperkt deze paragraaf zich niet tot de toegankelijkheid van de medische zorg in het herkomstland. Deze paragraaf heeft een algemene strekking. Het uitgangspunt in het beleid is namelijk dat de vraag naar de feitelijke toegankelijkheid geen deel uitmaakt van de beoordeling naar de inwilligbaarheid van een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier. Hiertoe is het volgende van belang.

Middels WBV 2010/10 is deze beleidsparagraaf vernummerd tot paragraaf B8/3.4, welke voor zover thans relevant als volgt is komen te luiden:

"Omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg betreffen, worden niet betrokken bij het beoordelen van aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier'.

Het betreft blijkens de toelichting op het WBV een uitsluitend redactionele aanpassing, welke samenhangt met herstructurering en verduidelijking van

het beleid. Met andere woorden: er is in dit verband geen sprake van een inhoudelijke wijziging van het beleid ten opzichte van het beleid zoals dit geldend was ten tijde van het besluit van 24 juli 2009.

- 4.10 In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank, als zodanig, terecht niet in geschil geacht dat Sierra Leone kan worden aangemerkt als zijnde het land van herkomst van verweerder. Voorts is niet in geschil dat blijkens het advies van het BMA van 19 januari 2009 bij het uitblijven van de behandeling van de psychische klachten van verweerder een medische noodsituatie op de korte termijn mogelijk is, als gevolg van een recidief psychose¹, en dat er onvoldoende behandelmogelijkheden in Sierra Leone zijn². Zoals in het besluit van 9 maart 2009 is gesteld is in Sierra Leone niet een Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging aanwezig. Gelet op het voorgaande is dan ook terecht en op goede gronden als uitgangspunt bij de beoordeling gehanteerd dat, nu in het land van herkomst geen Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging aanwezig is, de mvv in persoon dient te worden aangevraagd bij de Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het dichtstbijzijnde land waar wel een vertegenwoordiging is gevestigd, in casu Senegal. Hieruit vloeit gelet op regelgeving en beleid voort dat diende te worden beoordeeld of de noodzakelijke behandelmogelijkheden in Senegal aanwezig waren. De rechtbank heeft dit in de aangevallen rechtsoverwegingen miskend.
- 4.11 In een aanvullend advies van 26 februari 2009 heeft het BMA, voor zover thans van belang, onder verwijzing naar informatie van International SOS van 24 februari 2009 (SOS reference number 9 PAR 010305), geconcludeerd dat de noodzakelijke medische behandeling van verweerder in Senegal, zijnde het land waarheen zich dient te begeven om een mvv aan te vragen, aanwezig is. Desgevraagd heeft het BMA onderstaande vragen als volgt beantwoord³:

1a. Is behandeling, in algemeen medisch-technische zin, voor de klachten van betrokkene op enige plaats in Senegal aanwezig? *Behandeling is beschikbaar in Senegal.*

1b. Zo ja, waaruit bestaat deze behandeling en waar wordt bedoelde behandeling gegeven? (Bijv. in welk soort instellingen, met welk type hulpverleners, met welke medicijnen). *Ambulante en klinische behandeling door een psychiater voor psychiatrische klachten i.c. Posttraumatische stress stoornis met een reactieve psychose met hallucinaties en dissociatieve episodes is beschikbaar. Ambulante behandeling en follow up door een neuroloog voor hoofdpijnklachten is beschikbaar. Medicatie i.c. Olanzepine, Temazepam, Rivotril en Ibuprofen is verkrijgbaar.*

2a. Kan betrokkene, gelet op de antwoorden op bovengenoemde vragen, reizen per vliegtuig, trein, auto of boot? *Betrokkene dient tijdens de reis te worden begeleid door een sociaal psychiatrisch verpleegkundige en over zijn medicatie te kunnen beschikken.*

- 4.12 Naar aanleiding van deze adviezen van het BMA en hetgeen door en namens verweerder in zijn bezwaarschrift, alsmede tijdens de ambtelijke hoorzitting van 25 mei 2009 naar voren is gebracht, heeft de Minister geconcludeerd dat verweerder niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste. In dat verband is in de bestreden beschikking op pagina 3, vierde en vijfde alinea het volgende opgemerkt:

¹ Antwoord BMA op vraag 3, advies van 19 januari 2008 (AB/0110-12-20400)

² Antwoord BMA op vraag 5a, advies van 19 januari 2008 (AB/0110-12-20400)

³ Antwoorden BMA cursief weergegeven door gemachtigde

“Uit de BMA adviezen van 19 januari 2009 en 26 februari 2009 blijkt dat er behandelmogelijkheden zijn in Senegal. De BMA adviezen concluderen dat bij het uitblijven van behandeling een medische noodsituatie op korte termijn kan ontstaan. Uit het BMA advies van 26 februari 2009 blijkt tevens dat er behandeling en medicatie beschikbaar is in Senegal. Daarbij meent het BMA dat betrokkene kan reizen indien betrokken zou worden begeleid door een psychiatrische verpleegkundige.

Volledigheidshalve wordt overwogen dat omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het herkomstland of een naburig land betreffen - voor zover gemachtigde hierop doelt - niet bij het beoordelen van aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking ‘medische behandeling’ of ‘vanwege medische noodsituatie’ worden betrokken.

- 4.13 Uit de adviezen van het BMA en de door de adviseur gebruikte bronnen blijkt dat de behandeling van verweerder in medisch technische zin mogelijk en beschikbaar is in Senegal, zijnde een buurland van Sierra Leone c.q. het dichtstbijzijnde land, waar (anders dan in Sierra Leone) wel een Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging is gevestigd. Door verweerder is bovendien ook niet bestreden dat de voor hem noodzakelijke medische behandeling in Senegal aanwezig is. Verweerder heeft het tegendeel gesteld noch aangetoond.
- 4.14 De door de rechtbank (in de in het voorgaande onder 3.2 en 3.3 geciteerde rechtsoverwegingen) genoemde omstandigheden zijn niet van invloed op het al dan niet aanwezig zijn van een noodzakelijke medische behandeling in Senegal. Immers, de omstandigheid dat een vreemdeling de nationaliteit bezit noch de officiële taal van het land in kwestie machtig is, hij aldaar niemand kent en ook overigens met dat land geen banden heeft, betreffen geen factoren die betrekking hebben op of kunnen afdoen aan de conclusie dat de noodzakelijke medische behandeling in technische zin mogelijk en beschikbaar is. Wel kunnen dergelijke factoren van invloed zijn op de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in dat land, als zodanig. In dat kader merkt de Minister het volgende op.
- 4.15 De rechtbank miskent dat de beantwoording van de vraag naar de feitelijke toegankelijkheid ingevolge het hiervoor weergegeven beleid buiten het beoordelingskader van de litigieuze aanvraag valt. Daar waar de rechtbank stelt dat het standpunt van de Minister in deze zaak te kort schiet, nu in het beleid niet gesproken wordt over de feitelijke toegang tot medische zorg in een land, niet zijnde het land van herkomst of bestendig verblijf, miskent de rechtbank de betekenis en strekking van de toepasselijke - in het voorgaande geciteerde - wettelijke, alsmede de in het beleid geformuleerde bepalingen hieromtrent. Hieruit volgt immers primair dat, indien in het land van herkomst of bestendig verblijf geen Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging aanwezig is, de mrv in persoon dient te worden aangevraagd bij de Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het dichtstbijzijnde land waar wel een vertegenwoordiging is gevestigd. Het beleid voorts met betrekking tot het buiten beschouwing laten van omstandigheden die de feitelijke toegang tot medische zorg betreffen ziet, anders dan de rechtbank meent, ook op de behandelmogelijkheden in het (derde) land waar de mrv moet worden aangevraagd. Dat ingevolge het beleid aan factoren zoals door de rechtbank in dit verband genoemd, evenmin als aan factoren zoals de financiële mogelijkheden van de vreemdeling, geografische afstanden en het bestaan van wachtlijsten, geen betekenis wordt toegekend acht de Minister niet kennelijk onredelijk. De door de rechtbank benoemde omstandigheden zijn

immers naar hun aard en strekking gelijkwaardig aan de in het beleid benoemde en omstandigheden.

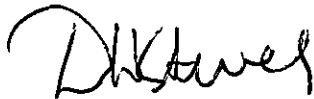
Overigens wordt opgemerkt dat, anders dat de rechtbank heeft overwogen, het aan de vreemdeling is om zijn stellingen te onderbouwen.

- 4.16 Gelet op het overwogene in het bestreden besluit en hetgeen door de Minister in het voorgaande is gesteld, is de rechtbank ten onrechte tot de conclusie gekomen dat de Minister bij de voorbereiding van het besluit niet de vereiste zorgvuldigheid in acht heeft genomen en dat zijn standpunt dat er geen grond is om aan te nemen dat het vasthouden aan het mvv-vereiste in dit geval leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd heeft.

5 Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 24 juli 2009 ingestelde beroep.

Zwolle, 17 augustus 2010

Gemachtigde

D.W. Stevens, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Zwolle
Postbus 40052
8004 DB Zwolle
telefoon 038 888 6784
telefax 038 888 6557/6558*